

Spanning tussen bonden en atleten

Nafi Thiam krijgt tranen in de ogen tijdens een persmoment in Luik, gisteren. 'Die hele toestand had me goud kunnen kosten', klaagt ze. © SEBASTIEN SMETS/PHOTONEWS

Het zit er bovenarms op tussen de Koninklijke Belgische Atletiekbond (KBAB) en sommige geselecteerde atleten. De aankondiging van de selectie voor het EK indoor in Glasgow, dat volgende vrijdag begint, is uitgesteld tot maandag. Dat moet de partijen de tijd geven om nader tot elkaar te komen, zoals dat zo mooi heet. Dat zal niet gebeuren. De afkeer van atleten voor de atletiekbond zal niet weggaan na een vergaderingetje.

Geloof overigens het verhaaltje niet dat iemand van de bond midden het EK vorig jaar Nafi Thiam uit competitie zou hebben gehaald als ze niet het juiste topje met het sponsorlogo van de bond had aangetrokken. Misschien is wel met iets van die strekking gedreigd, maar Thiam op weg naar goud een pootje lappen, dat had echt niemand zich geriskeerd. Niet slim van het kamp-Thiam om dat zo in de media te gooien.

Wat was er aan de hand? Thiam had blijkbaar bij het begin van de zevenkamp - bewust of onbewust, dat is niet duidelijk - een neutraal (oud?) topje verkozen boven een nieuw met de sponsornaam op. Die sponsor is Tempo Team en die staan klein maar toch prominent boven haar linkerborst. Tempo Team, onderdeel van Randstad, werd in december van 2017 sponsor en was toch vooral geïnteresseerd om geassocieerd te worden met Thiam. Daar was de KBAB erg blij mee, want door de pijlsnelle opgang van Thiam was de sponsoring ineens omgang waard. Iedereen blij dus, behalve Thiam en co. want voor de atleten is er geen directe cashreturn van dat sponsorgeld.

Nafi Thiam beweert een lovenswaardige poging te hebben ondernomen om het juiste topje aan te trekken, maar dat spande en zie, ze trok eraan en het scheurde. Zo stond het in de krant, maar soms moet je niet alles opschrijven wat je wordt opgeleefd. Kledij die niet past, is wel een ernstige kwestie. Kan aan Thiam liggen, die niet is komen passen. Kan (maar hoeft niet) de schuld zijn van de kledingsponsor. Foute productie. Slechte stof. Kledingsponsor Vermarc zal alles met belangstelling hebben gelezen.

Eenmaal La Thiam het juiste topje aanhad, na aandringen van een bobo tussen twee nummers door, bleek plots het startnummer te groot en bedekte toevallig het logo. Het is niet te geloven hoeveel pech je kunt hebben als atleet. Tempo Team was een beetje pissed, toen ze haar zonder hun logo zagen blinken. Alle begrip daar-

voor, ook voor hun belletje richting atletiek-bobo's.

En nu het grotere plaatje. Decennialang al vinden atleten de uitrusting van de nationale ploeg maar niks. Dat is traditie, ook als dat gewoon goed spul is, en dat heeft vooral een commerciële achtergrond. Neem nu La Thiam. Zij wordt gepartnerd door Richard Mille (horloges), Alpro, Red Bull, Audi en Nike en daar is niks van te zien als ze met de nationale ploeg aantreedt. Ze maakt op dat moment wel reclame voor Vermarc en Tempo Team. Dat steekt, niet het minst bij haar management dat de sponsoring zo duur mogelijk verkoopt, waarna Thiam op tv alleen te zien is met allemaal andere sponsors.

Er is een dieperliggende reden voor dit conflict: de historische afkeer van de atleten voor hun atletiekbond(en) en de bobo's. Een atletiekdelegatie voor een internationaal kampioenschap bestond traditioneel uit meer bobo's dan atleten. Die atleten zien dat als geldverspilling en vragen zich vervolgens niet geheel ten onrechte af wat dat reisbureau voor hen doet, niet doet of als ze iets doen (stages), waarom ze het zo slecht doen.

Wat ook niet helpt om nader tot elkaar te komen, is een sterke, uitgesproken figuur als Jacques Borlée die elke ochtend

een bobo en desnoods twee tussen zijn boterham legt. Borlée was geheel zichzelf, des duivels dus, toen hij vernam dat de atleten een brief moesten tekenen waarbij ze plechtig beloofden de kledij van de nationale ploeg te dragen en hun portretrechten af te staan. Anders zouden boetes volgen.

Dat wordt nu voorgesteld als een wurgcontract, maar dat is het natuurlijk niet. De timing van de atletiekbond was wel erg onhandig. Atleten die naar de Olympische Spelen gaan, moeten precies hetzelfde strenge contract ondertekenen, maar daar gaan maanden van overleg aan vooraf, ook met het management van de atleten.

De restricties inzake sociale en andere media zijn op de Spelen nog een stuk strenger. Toch is de laatste jaren alle ergernis daarrond onder de oppervlakte gebleven, ook al omdat het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité zo slim was de roepgoeters te vriend te houden en de atleten het gevoel wist aan te praten dat zij er zijn voor de atleten. Wat ook niet klopt. De meeste bonden zijn er niet voor de atleten maar voor zichzelf. En het omgekeerde geldt evengoed: de meeste atleten zijn egoïsten en hebben lak aan hun bond. Dat is twee keer jammer.

Er is een dieperliggende reden voor dit conflict: de historische afkeer van de atleten voor hun bond(en) en de bobo's